

nævnets Kendelse blev „tillagt Ejeren af Klintholm Gods, Godsejer, cand. juris Sophus Scavenius en aarlig Ydelse af 2 000 Kr., medens Overfredningsnævnet fastsatte den Ejeren tilkommende Erstatning til 40 000 Kr. een Gang for alle. Under en af Ejeren i Henhold til fornævnte Lovs § 15, 3die Stykke, optagen Skønsforretning blev Erstatningen af den ene Skønsmand fastsat til 60 000 Kr. og af den anden til 100 000 Kr., og under en af Ejeren derefter iværksat Overskønsforretning er Erstatningen enstemmigt fastsat til 150 000 Kr. med Rente 4 pCt. p. a. fra 6. Juli 1921 at regne“. Det er de eneste Oplysninger, der foreligger i Sagen fra den højtærede Ministers Haand.

Men disse Oplysninger er ikke rigtige; de er tværtimod vildledende, idet den højtærede Minister eller Ministeriets Embedsmænd, der har konciperet denne Udtalelse i Anmærkningerne, forholder os en Oplysning af betydelig Interesse. De to første Skønsmand var, saa vidt jeg fra anden Side har bragt i Erfaring — thi heller ikke det har man faaet at vide her i Salen; ved den højtærede Ministers Udtalelser oplystes kun, hvem Overskønnet bestod af —, Grev Knuth, Lilliendal, og Skovrider Wegge. Den ene af disse Skønsmand fastsatte ganske rigtig Erstatningen til 60 000 Kr., som det staar her i Anmærkningerne, og den anden til 100 000 Kr. Men hvorfor har den anden foreslaaet 100 000 Kr.? Hans Begrundelse er i afgjort Modstrid med Forudsætningen for, hvad der maatte omfattes af Erstatningen. Han siger nemlig: Naar jeg sætter 100 000 Kr., er det, fordi man ved denne Fredning forhindrer Godsejer Scavenius i at udnytte Kridtbrydningen i Klinten og i det fredede Omraade. Men baade Frednings- og Overfredningsnævnet har erklæret, at dette Spørgsmaal laa ganske udenfor Naturfredningslovens Omraade; og naar det er Tilfældet, saa er det selv sagt, at vi ved Erstatningens Fastsættelse maa se ganske bort fra dette Punkt. Ogsaa dette er en af de Ting, jeg bebrejder den højtærede Minister, at han ikke oplyser os om, hvad der var Aarsagen til, at denne Skønsmand stemte for en saa høj Erstatning som 100 000 Kr.

Efter at have paavist, hvor urimeligt denne Sag er blevet behandlet, stillede jeg 3 Spørgsmaal til den højtærede Minister. Jeg spurgte Ministeren om, hvem Overskønnet bestod af. Det har vi nu faaet at vide: „Det bestaar af de Herrer Valentiner, Ulrich, Wilhelm og Rønholdt“. Nu var det ikke urimeligt, om den højtærede Minister ogsaa havde oplyst mig om disse Mænds

Stilling og Bopæl; thi det var ikke givet, at jeg kendte alle disse Mænd. Jeg har ogsaa maattet forhøre mig hos Kolleger, der var i Besiddelse af større Viden. Derfor ved jeg nu, at den ene af disse Mænd er Godsejer, den anden er en stor Forpagter, medens de to sidste er Skovridere. Den højtærede Minister forstaar ikke, hvorfor jeg ønskede Oplysning om disse Navne. Han spørger: Er det det ærede Medlems Mening, at han vil undersøge, om de duer dertil? Dertil siger jeg: Nej, saamænd er det ikke min Mening, at jeg vil undersøge det Forhold; men det har dog sin Interesse at se, hvad det er for Mennesker, og hvilken social Stilling de indtager.

Gennem mine Erfaringer som Vurderingsmand gennem mange Aar, ogsaa en kortere Tid som Medlem af Overskyld-Raadet, ved jeg udmærket godt, at de Herrer Skovejere og forstkyndige anser Skovbesiddelser for at være nogle af de sletteste og mindst værdifulde Besiddelser; der overhovedet findes i dette Land, naar det gælder om at ansætte dem i Skat, til Ejendomsskyld. Nu er det besynderligt, at naar det derimod gælder om at give en Skovbesidder Erstatning, ikke fordi man køber og overtager hans Ejendom for Staten, men fordi man paalægger ham visse Indskrænkninger i Benyttelsesretten, skal det pludselig være et saa udmærket Aktiv. Jeg finder det ogsaa underligt, at man just har udpeget Mænd, der efter deres Stilling i social Henseende maa forudsættes at se med de samme Øjne paa Spørgsmaalet om Erstatning som den Besidder, der er Tale om. Og jeg tror ikke, det høje Ting vil være enig med den højtærede Minister, naar han siger, at det ikke er sikkert, at den „fine Domstol“, som jeg har talt om, „for et saadant Spørgsmaals Vedkommende i særlig Grad varetager Hensynet til de paagældendes Tarv“. Det er overhovedet en meget ensidig Betragtning, at de Skønsmand, der udnævnes, alene skal varetage de paagældendes Tarv. Nej, de skal med Retsindighed afveje det Spørgsmaal: er det en rimelig og forsvarlig Erstatning, en Erstatning, som den paagældende kan være tjent med at nøjes med, og som Samfundet kan være bekendt og forsvare at betale?

Jeg maa i høj Grad beklage, at der ikke ved Sættelsen af dette Overskøn har været Plads til Folk i en noget jævner social Stilling, til almindelige Landbrugere og Gaardmænd. Disse Folk har sikkert et ganske andet Syn paa den Sag. Den højtærede Minister var saa glad for, at han efter Amtsrådets Erklæring kunde sige omtrent